

L'HORITZÓ

ANY 1 : NUM. 8

Barcelona, 21 de setembre del 1935

PREU : 20 CTS.

ELS ARTISTES CATALANS D'ARA
SANT JORDI Escultura de Joan Rebull

TEMES URBANÍSTICS

Per B. Mori Ballester

Entre els moltíssims i importants problemes a tractar i resoldre pels Ajuntaments, n'hi ha un, el de les aigües, que val la pena de dedicar-hi la nostra màxima atenció.

Es indispensable que tots els Ajuntaments es preocupin de subministrar aigua bona, abundant i econòmica a les col·lectivitats urbanes.

Del compliment d'aquests principis en depèn la salut del poble, tant que podem dir que aquesta està en raó directa de la quantitat i qualitat d'aigua de què disposa cada ciutadà.

Aquesta afirmació es pot dir que la sentien, encara que empíricament, alguns pobles de l'antiguitat.

Roma construeix aqüeductes per a portar aigua a les ciutats amb abundància. Arreu on Roma porta la seva civilització, sor-

(Passa a la pàgina 2.)

DESHAUCIS CRIMINALS

En un número del diari catòlic "El Matí" es llegia a primera plana un prec dirigit a les persones caritatives per tal que coope-ressin amb aportacions en metàl·lic a l'obra de l'Institut contra l'atur forçós.

Per a fer més punyent la crida esmentaven el fet que feia pocs dies havia succeït, de treure de la seva llar a una família, el cap de casa de la qual era un obrer sense feina. Deia aquesta nota que l'amo "sense pietat ni Déu" havia fet el llançament d'aquesta família sense tenir en compte que era un dia que va ploure fort i que a la família hi havia un infant de quinze dies.

Fins aquí el que deia "El Matí". Nosaltres, però, hem de fer altres observacions.

La primera és que són en nombre gran els desahucis que es fan cada dia a famílies d'obrers en atur forçós.

La segona és que la majoria dels amos que les realitzen són catòlics practicants, al menys exteriorment, i que us diuen que ells no tenen cap culpa que aquests obrers no puguin pagar i que per tant no n'han de sofrir les conseqüències.

S'havia parlat molt en els primers temps de la República de la necessitat de fer una llei que privés de desahuciar als obrers sense feina dels pisos que ocupaven. Aquesta llei no s'ha fet.

Caldria anar, quan el temps ho permeti, a promulgar la llei que hem esmentat. Hem de pensar que no és just que sempre sigui l'obrer que hagi de pagar els plats trencats. Si hi ha crisi econòmica, l'obrer no treballa i per tant no menja i de retop és llançat per manca de pagament de l'estatge que ocupa. L'amo, mentrestant, si es vol no guanyarà, però ja tindrà cura de no perdre i podrà seguir menjant i habitant el pis que ocupa.

Si, pel contrari, els temps són bons, l'obrer s'ha de limitar al seu sou, vivint tot simplement. Els seus ingressos no venen pas augmentats. En canvi, l'amo, no sols assegura els seus mitjans de vida, sinó que s'enriqueix acumulant diners en gran escala. Això pot ésser molt humà, però no és just. Si no és just s'ha de remeiar.

Si els amos, i ens referim estrictament als amos de cases, tinguessin el mínim d'intel·ligència que cal per anar vivint, acceptarien aquesta llei que hem assenyalat i que, a més d'estalviar-los l'haver de fer molts desahucis no els faria repugnants i odiabls als ulls dels obrers. Les objeccions que ens posarien aquests propietaris és que si els llogaters no paguen, la finca no rendirà i els amos no podran pagar la sèrie d'impostos i arbitris que pesen damunt la propietat urbana.

Nosaltres hem dit que si els amos tinguessin una mica d'intel·ligència això es resoluria perquè llavors podrien anar a la formació d'una mútua d'assegurances contra lloguers no cobrats i sempre es salvarien d'uns possibles perjudicis econòmics. Però això fóra solucionable si la mitjana dels propietaris tinguessin la intel·ligència de què careixen. Prova que no en tenen és que permeten que la seva entitat, la "Cambra Oficial de la Propietat Urbana", estigui instal·lada en l'immoble més absurd, anti-estètic i monstruós de la nostra ciutat.

Per finir volem dirigir la següent denúncia al Ministeri Fiscal:

El diari de Barcelona "El Matí" esmenta, en el seu número del dia 14 de setembre d'enguany i en la primera pàgina, el fet que un infant de quinze dies, i pel que es desprèn de l'esmentada nota, també la seva mare que estava en període de post-partum, van ésser llançats, en un dia tempestuós, del pis que habitaven. Foren llançats en compliment d'una sentència que, segons la llei escrita vigent, volem creure que era legal. Emperò no és legal i no segueix el dret el realitzar un acte, encara que sigui en compliment d'una sentència de desahucí, que pugui posar en perill la vida d'un nadó i d'una dona partera. Per nosaltres es tracta d'un cas, si no més greu, d'imprudència temerària, que encara que no produeixi la mort dels que l'han haguda de sofrir, els pot reportar tan greus perjudicis a la seva salut que en restin zacrats per tota la vida.

Recollirà el Ministeri Fiscal, per justícia i per humanisme, la nostra denúncia?

MARC-AURELI VILA

NOTES

L'EX PRÍNCIP D'ASTÚRIES
PARLA

L'ex príncep d'Astúries realitza actualment un viatge per terres d'Amèrica acompanyat de la seva muller de la qual tant es parla ara fa poc amb motiu de la seva precipitada partença de París deixant el seu marit a l'hotel no gaire bé de salut.

Algun diari ha recollit un interview que un periodista de Nova York ha obtingut de l'ex príncep. Es un document saborós. Heus ací els paràgrafs més sobressortints:

"Yo nací príncipe de Asturias —dijo Alfonso de Borbón en la intimidad—, y príncipe de Asturias seguiré siendo hasta que haga renuncia formal a mis derechos o se me prive de ellos en forma constitucional. Pero considero que es ocioso hablar de derechos a la corona de España en estos momentos, pues la restauración de la monarquía es una posibilidad muy remota, tan remota, que es ridículo discutir quién va a heredar algo que no existe.

Mi padre sostiene que al contraer matrimonio renuncié automáticamente a todos mis derechos. Yo no lo creo así; pero, en cualquier forma, estoy seguro de que jamás seré rey. No me interesa la corona. Puede parecer una irreverencia lo que voy a decir, pero la verdad es que prefiero un buen "match" de boxeo a la ceremonia de apertura de las Cortes.

Creo que mi padre —fueron sus palabras— debió atrincherarse en la Constitución y exigir al Ejército su cumplimiento, para caer con ella si era necesario. Yo hubiera preferido caer víctima de un pronunciamiento que de unas elecciones."

LLEGIU:

A la pàgina 2

¿Per què es pensen guanyar les esquerres?

La qüestió de l'administració de justícia, per Joan Tell i Nagó.

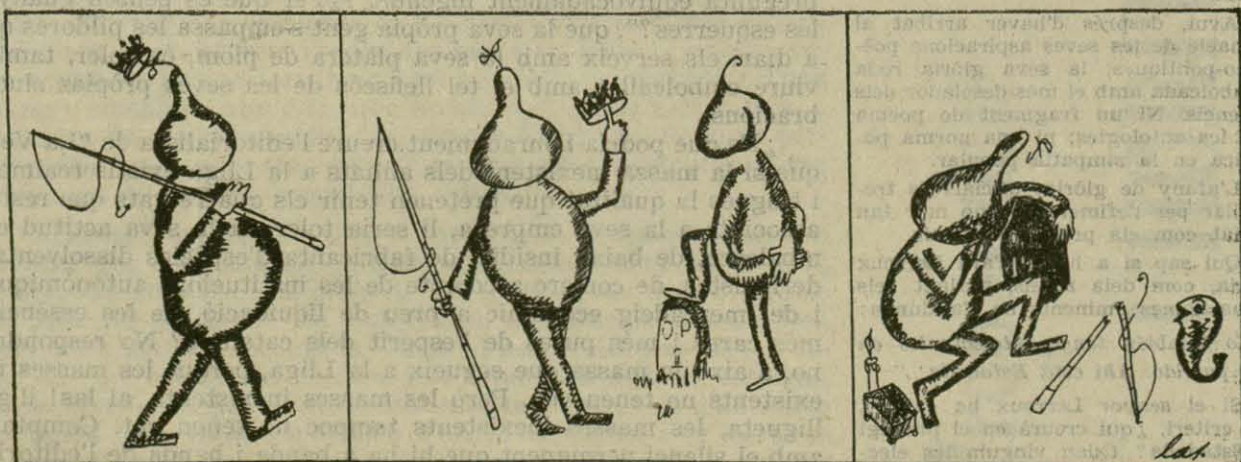
A la pàgina 3

Llibres de fora, per Ramon Xuriguera.

El problema de les arts plàstiques i els artistes catalans, per Claverol.

A la pàgina 4

Tasca de redempció, per M. Gibert.

—Vaig a pescar!

—On vas?

—A pescar!

—Em pensava que anava a pescar!